

Aegon Bank N.V. (**Aegon**) concludeert voor antwoord als volgt.

Aegon ontkent en betwist al hetgeen de heer Y. [eiser] ([eiser]) bij inleidende dagvaarding heeft gesteld, behoudens voor zover zij hierna enige stelling van [eiser] uitdrukkelijk erkent.

1. INLEIDING

- 1.1 [eiser] is op 22 november 2000 een Sprintplan Overeenkomst (**het Sprintplan**) aangegaan met Aegon, destijds handelend onder de naam Spaarbeleg (productie 4 bij de dagvaarding).
- 1.2 Het Sprintplan betrof een effectenleaseproduct. Over effectenleaseproducten wordt al geruime tijd geprocedeerd. Zo ook over het Sprintplan. Dit heeft onder andere geleid tot een arrest van de Hoge Raad uit 2009 in de zaak Gedupeerden Spaarbeleg (**GeSp**) tegen Aegon.¹ Aegon heeft – nadat de Hoge Raad de arresten van 2009 had gewezen – veel klachten van klanten over hun Sprintplan in overeenstemming daarmee kunnen oplossen.
- 1.3 Na 2009 heeft de rechtspraak over effectenlease zich verder ontwikkeld. [eiser] beroept zich in deze zaak op arresten van de Hoge Raad uit 2016² en 2018³ en op het arrest van het gerechtshof Den Haag uit 2019⁴. [eiser] stelt in dit verband dat Van Koesveld Sparen (**Van Koesveld**) hem in november 2000 heeft geadviseerd het door hem afgesloten Sprintplan aan te gaan (paragraaf 1 van de dagvaarding). Daarnaast stelt [eiser] dat Van Koesveld een order heeft geplaatst in verband met het Sprintplan (paragraaf 2 van de dagvaarding). Van Koesveld heeft namelijk een inschrijfformulier Sprintplan (productie 3 bij de dagvaarding) naar Aegon gestuurd, aldus [eiser] (paragraaf 3 van de dagvaarding).
- 1.4 Aegon begrijpt uit de laatste pagina van de dagvaarding dat [eiser] een verklaring voor recht vordert dat Aegon onrechtmatig heeft gehandeld, omdat Van Koesveld – zonder daartoe bevoegd te zijn – (a) [eiser] heeft geadviseerd zijn Sprintplan aan te gaan met Aegon en (b) een order, het zojuist genoemde inschrijfformulier Sprintplan (productie 3 bij de dagvaarding), heeft gestuurd naar Aegon Bank. Verder vordert [eiser] rente en vergoeding van kosten.

¹ Hoge Raad 5 juni 2009, ECLI:NL:HR:2009:BH2822 (*GeSp/Aegon*). Deze uitspraak is bevestigd in 2016 in de zaak van Vereniging Consument en Geldzaken tegen Aegon: Hoge Raad 29 januari 2016, ECLI:NL:HR:2016:157 (*VCG/Aegon*).

² Hoge Raad 2 september 2016, ECLI:NL:HR:2016:2015 (*Beckers/Dexia*).

³ Hoge Raad 12 oktober 2018, ECLI:NL:HR:2018:1935.

⁴ Hof Den Haag 19 februari 2019, ECLI:NL:GHDHA:2019:216.

1.5 De vorderingen van [eiser] dienen echter te worden afgewezen. De vorderingen zijn verjaard. [eiser] voldoet bovendien niet aan zijn stelplicht. Daarbij komt dat [eiser] geen schade heeft geleden als gevolg van enige zorgplichtschending door Aegon. [eiser] ontbeert zodoende belang bij zijn vorderingen. Er is bovendien geen grond de vorderingen toe te wijzen, aangezien uit niets blijkt dat Van Koesveld beleggingsadvies heeft verstrekt, danwel is opgetreden als orderremisier, althans dat dit zou hebben geleid tot enige schade aan de zijde van [eiser]. Aegon licht als volgt toe.

2. FEITEN

2.1 Op 22 november 2000 respectievelijk 24 november 2000 heeft Aegon door [eiser] ingevulde inschrijfformulieren voor het Sprintplan ontvangen.⁵ De achterzijde van het inschrijfformulier was voorzien van een samenvatting van de algemene voorwaarden van Aegon.

2.2 Aegon heeft op 22 november 2000 het welkomstpakket aan [eiser] toegezonden. Het welkomstpakket bestond uit:

2.3 een namens Aegon ondertekend certificaat, met vermelding van het belegde bedrag, de aanvangsdatum en de einddatum van het Sprintplan, het rentepercentage, het door [eiser] verschuldigde maandbedrag, de eerste en laatste maand waarin het maandbedrag verschuldigd zou zijn en de garantiewaarde⁶;

i) de algemene voorwaarden van het Sprintplan (**Productie 1**);

ii) de specifieke bepalingen van het Garantiefonds (**Productie 2**); iii) een kopie van de brochure⁷;

en

iv) de productleeswijzer (**Productie 3**).

2.4 Het Sprintplan is tot stand gekomen onder de opschortende voorwaarde⁸ dat de deelnemer niet voorafgaand aan het ingangsmoment van het Sprintplan kenbaar maakte alsnog van het sluiten van de overeenkomst af te zien.⁹ Tot het ingangsmoment kon een deelnemer kosteloos telefonisch of schriftelijk aangeven toch van deelname aan het Sprintplan af te zien.

2.5 [eiser] is op het inschrijfformulier en in artikel 2.2 van de Algemene Voorwaarden nadrukkelijk gewezen op deze bedenktijd. De bedenktijd duurde van 22 november 2000 (de dag waarop het Sprintplan werd aangegaan) tot 1 januari 2001 (de aanvangsdatum van he Sprintplan).

⁵ Zie productie 3 bij de dagvaarding. Dit betreft enkel het aanvraagformulier van 24 november 2000. [eiser] had eerder op 22 november 2000 al een inschrijfformulier ingevuld en opgestuurd.

⁶ Zie productie 4 bij de dagvaarding.

⁷ Zie Productie 1 bij de dagvaarding.

⁸ Rechtbank Utrecht, 22 december 2004, ECLI:NL:RBUTR:2004:AR7916, r.o. 4.23 en 4.24.

⁹ Artikel 2.2 van de algemene voorwaarden van het Sprintplan (productie 1 bij CvA).

In die periode kon [eiser] het informatiemateriaal uit het welkomstpakket bestuderen en had hij desgewenst alsnog kunnen besluiten het Sprintplan niet aan te gaan.

- 2.6 De maandelijkse betaling onder het Sprintplan bedroeg EUR 158,82 voor een periode van 60 maanden. Op basis daarvan is een bedrag van EUR 23.823,35 belegd. De garantiewaarde bedroeg het gehele geleende bedrag. Het Sprintplan is op 2 januari 2006 geëindigd op het einde van de looptijd. Het Sprintplan had een resultaat dat gelijk was aan de garantiewaarde. [eiser] ontving derhalve geen uitkering en er resteerde geen restschuld onder het Sprintplan.

3. HET SPRINTPLAN

- 3.1 Het Sprintplan was een product waarbij Aegon een lening verstrekte aan de deelnemers van het Sprintplan. De deelnemers betaalden op basis van een overeenkomst met Aegon gedurende vijf jaar maandelijks een bedrag aan rente over deze lening. Met het geleende bedrag kocht Aegon participaties in het Garantiefonds.¹⁰ Het Garantiefonds volgde de koersontwikkelingen van een samengestelde index (de index) met fondsen uit verschillende sectoren, waardoor een grote risicospreiding werd gerealiseerd. De deelnemer gaf op het inschrijfformulier zelf aan welk bedrag hij gedurende de looptijd aan rente wilde en kon betalen.
- 3.2 Tijdens de looptijd van de overeenkomst betaalde de deelnemer maandelijks alleen rente over de lening. Aan het einde van de looptijd had de deelnemer een contractuele aanspraak op Aegon ter hoogte van het geleende bedrag vermeerderd met de potentiële stijging die de index in vijf jaar had gemaakt.
- 3.3 Het risico dat doorgaans kleeft aan beleggen met geleend geld is dat de belegger na afloop met een restschuld wordt geconfronteerd, omdat de opbrengst van de belegging op de einddatum niet voldoende is om de lening terug te betalen. Dit risico bestond niet bij het Sprintplan. Het Sprintplan voorzag namelijk in de garantie dat de verkoopprijs van iedere participatie op de einddatum minimaal gelijk was aan de koopprijs die daarvoor bij aanvang was betaald (de garantiewaarde).¹¹
- 3.4 Het totale risico voor de deelnemer bedroeg daardoor op de einddatum niet meer dan de som van de rentebetalingen waartoe hij zich bij aanvang had verplicht. Op de einddatum van het Sprintplan was dus geen sprake van een restschuld.
- 3.5 Na afloop van een Sprintplan was de opbrengst van de participaties in het Garantiefonds gelijk aan de garantiewaarde en de stijging van de relevante index die aan die participatie toe te rekenen was. Dit bedrag werd door Aegon conform het Sprintplan aan deelnemers uitgekeerd nadat het bedrag van de uitstaande lening hiervan was afgetrokken.

¹⁰ Het Garantiefonds droeg eerst de naam Spaarbeleg Garantiefonds, later werd de naam gewijzigd in Aegon Garantiefonds.

¹¹ Voor sommige portefeuilles die zijn afgesloten voor 2000 geldt dat de garantiewaarde bij aanvang 90% of 93% van het geleende bedrag bedroeg. Bij deze portefeuilles was echter een apart beschermingssysteem ingebouwd, waardoor uiteindelijk ook bij deze portefeuilles een minimale waarde van 100% van de lening is bereikt.

4. DE VORDERING IS VERJAARD

- 4.1 [eiser] vordert een verklaring voor recht dat Aegon in strijd heeft gehandeld met artikel 41 NR 1990 en een schadevergoeding bestaande uit de volledige inleg onder het Sprintplan te vermeerderen met wettelijke rente. Deze vordering is verjaard. Aegon licht toe.
- 4.2 Een vordering tot schadevergoeding uit onrechtmatige daad verjaart 5 jaar nadat de gelaedeerde bekend is geworden met de schade en met de vermeende aansprakelijke persoon (3:310 lid 1 BW).¹² [eiser] heeft Aegon op 8 juli 2005 een brief gestuurd waarin hij de verjaring heeft gestuit. Kennelijk was [eiser] toen in ieder geval bekend met zijn schade en de aansprakelijke persoon. Na de stuitingsbrief in 2005 is een nieuwe verjaringstermijn van weer 5 jaar aangevangen, welke – behoudens herhaalde stuiting – in juli 2010 zou verstrijken. Pas op 6 oktober 2016 heeft [eiser] opnieuw een stuitingsbrief gestuurd. De vordering van [eiser] was toen echter al verjaard, aangezien er meer dan vijf jaar was verstreken sinds de eerste stuitingsbrief.
- 4.3 De vordering van [eiser] is evenmin gestuit door de collectieve acties over het Sprintplan. Uit het arrest van de Hoge Raad van 9 oktober 2015 volgt dat door het instellen van een collectieve actie de daarmee samenhangende individuele vorderingen kunnen worden gestuit.¹³ In 2003 zijn twee collectieve acties gestart over het Sprintplan. De collectieve actie van de Stichting Gedupeerden Spaarbeleg (GeSp) heeft geleid tot een eindarrest van de Hoge Raad op 5 juni 2009. In de collectieve actie van Vereniging Consument en Geldzaken (VCG) heeft de Hoge Raad op 29 januari 2016 het cassatieberoep niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 80a lid 1 RO.¹⁴
- 4.4 Deze collectieve acties hebben de vordering van [eiser] niet gestuit. Een rechtsvordering wordt slechts gestuit door het instellen van een eis of een daad van rechtsvervolgning ten aanzien van diezelfde rechtsvordering.¹⁵ Er is sprake van dezelfde rechtsvordering als de rechtsvordering is gestoeld op zowel dezelfde feitelijke grondslag als dezelfde juridische grondslag.¹⁶ De feitelijke grondslag voor de vorderingen van [eiser] is dat Aegon het Sprintplan is aangegaan terwijl [eiser] is aangebracht door een cliëntenremisier die [eiser] zou hebben geadviseerd ondanks dat hij daar geen vergunning voor had. Dit verwijt is nieuw en niet aan de orde gekomen in de collectieve acties die door VCG en GeSp over het Sprintplan zijn gevoerd. De vordering die [eiser] nu instelt, sluit niet aan op de collectieve acties van GeSp en VCG. Deze collectieve acties kunnen die vordering aldus ook niet hebben gestuit.
- 4.5 Voor zover U.E.A. Kantonrechter meent dat de vordering van [eiser] wel zou zijn gestuit door deze collectieve acties, geldt dat de stuitende werking van de collectieve acties inmiddels is komen te vervallen. De collectieve stuiting werkt niet oneindig door. De stuitende werking van de Gesp-procedure is geëindigd bij de uitspraak van de Hoge Raad in die zaak op 5 juni 2009. De

¹² Artikel 3:310 BW.

¹³ Hoge Raad 9 oktober 2015, ECLI:NL:HR:2015:3018.

¹⁴ Hoge Raad 29 januari 2016, ECLI:NL:HR:2016:157 (*VCG/Aegon*).

¹⁵ Artikel 3:316 lid 1 BW.

¹⁶ Hoge Raad 24 december 2010, ECLI:NL:HR:2010:BO5216.

stuitende werking van de VCG-procedure is geëindigd bij de uitspraak van de Hoge Raad in die zaak op 29 januari 2016. Artikel 3:316 lid 2 BW brengt mee dat als een ingestelde eis niet tot toewijzing leidt, de verjaring door die eis slechts is gestuit indien binnen zes maanden nadat het geding door het in kracht van gewijsde gaan van een uitspraak (of door een andere beëindiging) een nieuwe eis wordt ingesteld en deze alsnog tot toewijzing leidt. Zie in vergelijkbare zin Rechtbank Den Haag, 18 oktober 2007 in de zaak van PAL tegen Aegon.¹⁷ Een nieuwe eis diende dus vóór 29 juli 2016 te zijn ingesteld.

- 4.6 [eiser] heeft verzuimd om tijdig een nieuwe eis in te stellen. De brief van [eiser] van 6 oktober 2016 was daartoe onvoldoende en te laat.¹⁸ Sterker nog, [eiser] heeft tot maart 2018 gewacht om zijn eis in te stellen bij het Kifid.¹⁹ Dat is bijna 13 jaar nadat [eiser] een eerste stuitingsbrief stuurde, ruim 9 jaar na het eindigen van de procedure van GeSp en ruim 2 jaar na het eindigen van de procedure van VCG. Toen Kifid aan [eiser] op 2 april 2019 berichtte dat de klacht niet behandelbaar was, heeft [eiser] nog tot augustus 2019 gewacht om de zaak aan U E.A. Kantonrechter voor te leggen.²⁰ Zodoende is voornoemde termijn van 6 maanden, dan wel elke redelijke termijn²¹, verstreken en zijn de vorderingen van [eiser] verjaard.
- 4.7 [eiser] beroept zich in de dagvaarding ook nog op de stuitende werking van de procedure die Platform Aandelenlease (PAL) op dit moment voert tegen Aegon over het Sprintplan. Dat kan [eiser] niet baten. PAL is deze collectieve actie gestart op 7 juli 2016. De vordering van [eiser] was reeds in juli 2010 verjaard. Indien en voor zover de summiere toelichting van [eiser] zo moet worden opgevat dat [eiser] heeft bedoeld te stellen dat de collectieve actie van PAL de stuitende werking van de VCG procedure zou 'doorrollen', geldt dat dit getuigt van een onjuiste rechtsopvatting. De collectieve actie van VCG heeft slechts stuitende werking voor op de collectieve actie aansluitende *individuele* vorderingen. Een andere collectieve actie organisatie kan dus niet meeliften op de stuitende werking van eerdere collectieve acties van andere partijen.²²
- 4.8 Nu de vordering van [eiser] geen onderdeel vormde van de collectieve acties van GeSp en VCG én de stuitende werking van die collectieve acties reeds is vervallen én [eiser] niet tijdig een op de collectieve acties aansluitende individuele procedure is gestart, zijn de vorderingen van [eiser] verjaard.
- 4.9 Het beroep op verjaring is in deze zaak geen formalistisch verweer. [eiser] doet een beroep op feiten die zich in 2000 hebben afgespeeld tussen hem en de tussenpersoon Van Koesveld (**Van Koesveld**). Aegon was daarbij niet betrokken en beschikt niet meer over alle mogelijk relevante stukken. Tot 2016 heeft [eiser] richting Aegon nimmer gewag gemaakt van de rol van Van

¹⁷ Rechtbank Den Haag, 18 oktober 2007, ECLI:NL:RBDHA:2017:11807, r.o. 4.33 (*PAL/Aegon*).

¹⁸ Productie 8 bij dagvaarding.

¹⁹ Productie 11 bij dagvaarding.

²⁰ Productie 13 bij dagvaarding.

²¹ Vgl. Rechtbank Alkmaar 22 april 2009, ECLI:NL:RBALK:2009:BI927.

²² Rechtbank Den Haag, 18 oktober 2017, ECLI:NL:RBDHA:2017:11807, r.o. 4.34 (*PAL/Aegon*).

Koesveld bij de totstandkoming van het Sprintplan. Het is bovendien onaannemelijk dat [eiser] en de betrokken werknemer van Van Koesveld nog betrouwbare herinneringen hebben over hetgeen tussen hen feitelijk is besproken en voorgevallen. Het tijdverloop tussen de bekendheid van [eiser] in 2000 althans 2005 en zijn eerste beroep op de rol van de tussenpersoon in 2016 leidt niet alleen in juridische zin tot verjaring, maar ook in de praktijk tot precies die problemen waarvoor het verjaringsleerstuk een oplossing tracht te bieden.

5. [eiser] VOLDOET NIET AAN STELPLICHT

5.1 De dagvaarding bestaat uit blote stellingen. Aegon betwist deze stellingen.

5.2 [eiser] verzuimt om zijn stellingen te onderbouwen met een toelichting op feiten en omstandigheden, laat staan met stukken. Aldus voldoet [eiser] niet aan zijn stelplicht zodat de vorderingen niet kunnen worden toegewezen en evenmin wordt toegekomen aan bewijslevering.

6. GEEN SCHENDING ZORGPLICHT AEGON

6.1 Het is Aegon onduidelijk wat [eiser] tracht te vorderen. [eiser] voert de vermeende schending van artikel 41 NR 1999 aan als enige grondslag voor een onrechtmatige daad. Tegelijkertijd merkt [eiser] op dat hij voor de bepaling van de schade een beroep doet op het arrest Beckers/Dexia van 2 september 2016.²³ In die zaak was de schade echter een gevolg van zorgplichtschendingen van Dexia en werd de schending van artikel 41 NR 1999 betrokken als omstandigheid bij de verdeling van de schade.

6.2 Dat er in het geval van [eiser] sprake zou zijn van een zorgplichtschending door Aegon is niet gesteld of toegelicht.

6.3 Indien een voor zover een beroep op schending van de zorgplicht toch impliciet zou worden ingelezen in de stellingen van [eiser], merkt Aegon het volgende op. Aegon betwist dat er in dit geval sprake is van een zorgplichtschending of dat dit aannemelijk zou zijn, laat staan dat dit tot enige toewijsbare schade aan de zijde van [eiser] zou hebben geleid. Over de zorgplicht van aanbieders van effectenleaseproducten is langdurig geprocedeerd. De Hoge Raad heeft op 5 juni 2009 drie richtinggevende arresten gewezen over de zorgplicht en schadevergoeding bij effectenleaseproducten.²⁴ In die arresten heeft hij onder andere een oordeel gegeven over de vraag of de aanbieder van een effectenleaseproduct een bijzondere zorgplicht heeft en wat die zorgplicht inhoudt. Een van die arresten betrof de zorgplicht van Aegon als aanbieder van het Sprintplan.

6.4 Naar het oordeel van de Hoge Raad heeft de aanbieder van een effectenleaseproduct een zorgplicht die twee verplichtingen omvat. De aanbieder van een effectenleaseproduct moet in de

²³ Hoge Raad 2 september 2016, ECLI:NL:HR:2016:2015 (*Beckers/Dexia*).

²⁴ Hoge Raad 5 juni 2009, ECLI:NL:HR:2009:BH2815 (*De Treek/Dexia*), Hoge Raad 5 juni 2009, ECLI:NL:HR:2009:BH2822, (*GeSp/Aegon*) en Hoge Raad 5 juni 2009, ECLI:NL:HR:2009:BH2811 (*Levob/B.*).

precontractuele fase (i) de cliënt expliciet waarschuwen voor het risico van een restschuld (de waarschuwingsplicht), en (ii) inlichtingen inwinnen over de inkomens- en vermogenspositie van de afnemer (de onderzoeksplicht).²⁵ Een schending van de waarschuwingsplicht leidt, behoudens een correctie wegens eigen schuld, tot toewijsbaarheid van de schade bestaande uit de restschuld. Aangezien bij het Sprintplan op einddatum geen restschuld kon ontstaan en in het geval van [eiser] ook geen restschuld is ontstaan, bestaat geen schadevergoedingsplicht voor Aegon op grond van een mogelijke schending van de waarschuwingsplicht.

- 6.5 Een schending van de onderzoeksplicht kan, behoudens een correctie wegens eigen schuld, leiden tot toewijsbaarheid van schade bestaande uit de inleg onder het Sprintplan. Uit de rechtspraak volgt dat de schade volledig voor rekening van de deelnemer blijft indien komt vast te staan dat het onderzoek naar de inkomens- en vermogenspositie van de deelnemer niet zou leiden tot het afraden van het Sprintplan. Slechts als komt vast te staan dat de inleg onder het Sprintplan voor de deelnemer een onaanvaardbaar zware financiële last zou vormen, komt een deel van de inleg voor vergoeding in aanmerking. [eiser] heeft niet gesteld, laat staan onderbouwd, dat bij aanvang van het Sprintplan sprake was van een onaanvaardbaar zware financiële last. Ondanks herhaalde verzoeken heeft [eiser] geen informatie verstrekt op basis waarvan Aegon kan nagaan of al dan niet sprake was van een onaanvaardbaar zware financiële last. [eiser] heeft de maandelijkse inleg ad € 158, 82 bovendien steeds voldaan en nimmer richting Aegon te kennen gegeven dat hij de maandelijkse betaling niet of met moeite kon opbrengen. Het onderzoek naar de inkomens- en vermogenspositie van [eiser] zou aldus niet hebben geleid tot het afraden van het Sprintplan. Er is aldus geen sprake van een schending van de onderzoeksplicht, althans deze heeft niet geleid tot enige toewijsbare schade.

7. GEEN BELANG BIJ BEROEP OP SCHENDING ARTIKEL 41 NR 1999

- 7.1 [eiser] heeft geen belang bij zijn vordering (artikel 3:303 BW). Aegon verwijst naar het arrest van 17 september 2019 van het Hof Den Haag²⁶:

Uit de hiervoor weergegeven uitspraak [HR 5 juni 2009, ECLI:NL:HR:2009:BH2815] is op te maken dat de schadecomponenten bij schending van de zorgplicht door Dexia bij het afsluiten van een effectenleaseproduct bestaan uit de reeds betaalde rente, aflossing en eventuele kosten alsmede de restschuld. Er zijn geen aanwijzingen dat [appellant] op andere schadeposten aanspraak maakt, met uitzondering van de hierna onder 4.5 te bespreken buitengerechtigde kosten.

Alleen indien sprake is van een onaanvaardbaar zware financiële last komen zowel een deel van de betaalde rente en aflossing als een deel van de restschuld voor vergoeding in aanmerking. [appellant] heeft onvoldoende gesteld dat de effectenlease-overeenkomst voor hem een

²⁵ Zie onder meer Hoge Raad 5 juni 2009, ECLI:NL:HR:2009:BH2822 (*GeSp/Aegon*), r.o. 4.6.4 tot en met 4.6.10.

²⁶ Hof Den Haag 17 september 2019, ECLI:NL:GHDHA:2019:2434, r.o. 4.4-4.6.

onaanvaardbare last vormde. Uit hetgeen hij in randnummer 38 van de conclusie van antwoord vermeldt, valt af te leiden, zoals Dexia onder randnummer 24 van de conclusie van repliek ook aanneemt, dat [appellant] zelf van oordeel is dat daarvan volgens de criteria van het hof Amsterdam geen sprake is.

Is van een onaanvaardbaar zware financiële last geen sprake dan blijft de schade, bestaande in de betaalde rente en aflossing in beginsel voor rekening van de afnemer en heeft deze alleen recht op een (derde) deel van de schade bestaande in de restschuld.

Vast staat dat de overeenkomst is geëindigd met een positief saldo van € 1.588,96. Dit betekent dat geen sprake is van een restschuld. (...) Het voorgaande betekent dat [appellant] geen schade heeft geleden, zodat het eventuele bewijs dat een tussenpersoon hem heeft geadviseerd en dat Dexia dit wist, niet tot het toekennen van schadevergoeding kan leiden. Daardoor mist hij belang bij de beoordeling van grief 2. De grieven 1 en 4 zien op dezelfde schade en behoeven om dezelfde reden geen behandeling. [toevoeging advocaat]

- 7.2 Zoal hiervoor uiteengezet is er geen sprake van een zorgplichtschending, althans heeft [eiser] geen schade geleden wegens enige vermeende zorgplichtschending. Zodoende wordt ook niet toegekomen aan de vraag of sprake is van eigen schuld in de zin van artikel 6:101 BW, laat staan aan de vraag of op die eigen schuld een billijkheidscorrectie moet worden toegepast.

8. AEGON HANDELDE NIET IN STRIJD MET ARTIKEL 41 NR 1999

- 8.1 [eiser] verwijt Aegon dat zij de aanvraag voor het Sprintplan niet heeft geweigerd op grond van artikel 41 NR 1999 nu Van Koesveld buiten zijn bevoegdheden als cliëntenremisier zou zijn getreden.

Wat mocht een cliëntenremisier?

- 8.2 In dat kader is van belang eerst vast te stellen wat een cliëntenremisier mocht. Een cliëntenremisier is een effectenbemiddelaar die is vrijgesteld van de vergunningplicht voor effectenbemiddelaars.²⁷ Ratio van die vrijstelling was dat de effecteninsetting, zoals Aegon, verantwoordelijk blijft voor de aangeboden diensten en producten, zoals het Sprintplan. Van het begrip cliëntenremisier bestond en bestaat geen definitie. Die is niet gegeven in de Richtlijn Beleggingsdienstverlening²⁸, niet in de Wte 1995 en Vrijstellingsregeling en zelfs niet in de Nadere Regeling 1999. De Parlementaire Geschiedenis geeft evenmin handvaten, nu daarin de cliëntenremisier in exact dezelfde bewoording wordt omschreven als in de Vrijstellingsregeling. Het gaat om het 'aanbrengen van cliënten bij een effecteninsetting'.

²⁷ Artikel 12 Vrijstellingsregeling Wte 1995 jo artikel 7 Wte 1995.
²⁸ Richtlijn 93/22/EEG.

- 8.3 Het werk van de cliëntenremisier omvatte in ieder geval het acquireren van mogelijke cliënten voor een effecteninstelling zoals Aegon Bank. De cliëntenremisier ontving daarvoor een vergoeding van Aegon Bank. Het was de cliëntenremisier toegestaan promotionele activiteiten te verrichten.²⁹ De cliëntenremisier mocht aldus specifieke effectenleaseproducten aanprijzen.³⁰ Dat is immers noodzakelijk om cliënten te kunnen acquireren voor een effecteninstelling. De cliëntenremisier viel daarom ook onder de voorschriften omtrent reclame-uitingen.³¹
- 8.4 De cliëntenremisier diende zich bovendien te houden aan artikel 24 Bte 1995. Dat betekent dat de cliëntenremisier moest handelen in het belang van zijn klanten. Artikel 24 Bte 1995 verplichtte om de klant alle informatie te verstrekken die de klant nodig had voor een juiste beoordeling van de aangeboden diensten. Dat betekent dat de cliëntenremisier specifieke informatie diende te verstrekken over effectenleaseproducten van een specifieke aanbieder. Dat is immers informatie die de klant nodig heeft voor de beoordeling van de aangeboden dienst.
- 8.5 Een cliëntenremisier prijsde aldus het Sprintplan aan, informeerde potentiële cliënten over het Sprintplan en bracht de cliënten feitelijk aan bij Aegon. Niet meer en niet minder.
- 8.6 Een inschrijving als cliëntenremisier mocht worden gecombineerd met andere financiële diensten. In de praktijk waren cliëntenremisiers vaak ook assurantieadviseur, hypotheekadviseur en/of financial planner. Hypotheekadvies, assurantieadvies of vermogensadvies is géén beleggingsadvies.

Is Van Koesveld buiten de grenzen van zijn vrijstelling getreden?

- 8.7 De volgende vraag is of Van Koesveld buiten de grenzen van zijn vrijstelling is getreden. Hierbij is van belang dat het aanbrengen van cliënten onder de Wte 1995 een vrijgestelde activiteit was, terwijl het verstrekken van beleggingsadvies in het geheel geen vergunningplichtige activiteit was. Enkel de combinatie van aanbrengen en beleggingsadvisering was niet toegestaan zonder vergunning als effectenbemiddelaar.
- 8.8 Aangezien beleggingsadvies destijds niet was gereguleerd, gold er destijds ook geen eenduidige omschrijving of definitie van 'beleggingsadvies'. Het hof Arnhem-Leeuwarden constateerde onlangs dan ook terecht dat destijds niet helder was wat het begrip beleggingsadvies inhield.³² Volgens het hof moet het om meer gaan dan het enkel aanprijzen van een specifiek product. Het hof omschrijft het als volgt³³ :

“Adviseren omvat naar het oordeel van het hof in dat geval meer dan een enkel aanprijzen van een product: het moet ten minste gaan om een ten behoeve van de afnemer gegeven advies waarin

²⁹ Parket bij de Hoge Raad 5 februari 2016, ECLI:NL:PHR:2016:36, r.o. 3.7.

³⁰ vgl. 't Hart, 'De positie van de cliëntenremisier onder de Wte 1995', TvE 2002-5.

³¹ Art. 12 Vrijstellingsregeling Wte 1995 jo 24 Bte 1995 jo 33 NR 1999 jo Bijlage 7 NR 1999.

³² Hof Arnhem-Leeuwarden, 8 januari 2019, ECLI:NL:GHARL:2019:111, r.o.5.11-5.15.

³³ Hof Arnhem-Leeuwarden, 8 januari 2019, ECLI:NL:GHARL:2019:111, r.o.5.14.

zijn persoonlijke financiële situatie is meegewogen. Van advisering is geen sprake wanneer een cliëntenremisier algemene informatie verstrekt over bepaalde, derhalve specifieke, effecten om vervolgens op basis van de door de belegger verstrekte gegevens een voorselectie te maken waaruit de belegger dan uiteindelijk zelf kan kiezen.”

- 8.9 In die zaak concludeerde het hof dat uit de stellingen van desbetreffende eiser niet volgde dat sprake was van een beleggingsadvies. De eiser had in die procedure toegelicht dat hij was benaderd door een tussenpersoon, die hem had uitgenodigd voor een persoonlijk adviesgesprek. De desbetreffende eiser wilde vermogen opbouwen als aanvulling op zijn pensioen. De tussenpersoon had enthousiast verteld over effectenleaseproducten en gezegd dat met de overeenkomst van Dexia een mooi bedrag bij elkaar kon worden gespaard. Het hof oordeelde daarover dat onvoldoende bleek wat er precies was gezegd en dat uit niets bleek dat er een op de persoon toegesneden advies was gegeven.
- 8.10 In dit kader is van belang dat de juridische grens tussen advies/aanbeveling en aanprijzing/lofuitingen niet scherp was. Dat gold zeker in de periode waarin het Sprintplan werd gesloten. Veelzeggend is in dit kader dat het hof Amsterdam in een procedure tegen Dexia overwoog dat in haar ervaring doorgaans geen adviesrelatie aan de orde is en dat de grens tussen advies en aanprijzing niet scherp was te trekken.³⁴ Het is daarom zeer onaannemelijk dat daadwerkelijk is geadviseerd door een cliëntenremisier, zoals Van Koesveld.

Geen beleggingsadvies

- 8.11 Hetzelfde geldt in de onderhavige procedure. Het is aan [eiser] om te stellen en bewijzen dat in zijn concrete geval sprake is geweest van een beleggingsadvies door Van Koesveld.³⁵ [eiser] heeft onvoldoende gesteld, zodat niet wordt toegekomen aan bewijslevering op dit punt.³⁶
- 8.12 [eiser] licht zelfs in het geheel niet toe dat er zou zijn geadviseerd door Van Koesveld, waaruit dat advies heeft bestaan, wat er tussen hem en Van Koesveld is besproken en afgesproken. [eiser] laat zelfs in het midden hoe hij met Van Koesveld in contact is gekomen en via welke communicatiemiddelen het contact is verlopen, heeft [eiser] gereageerd op een advertentie van Van Koesveld? Hebben zij gebeld, gemaïld, een gesprek op straat of op een beurs gehad? Dat [eiser] daadwerkelijk zou zijn geadviseerd is ook niet aannemelijk. Pas na de uitspraak van de Hoge Raad in de zaak Beckers/Dexia³⁷ heeft [eiser] zich op het standpunt gesteld dat ook hij zou zijn geadviseerd. Dit is ongeloofwaardig.
- 8.13 Enkel uit de inschrijfformulieren en de brief van Van Koesveld³⁸ volgt de betrokkenheid van Van Koesveld bij de totstandkoming van het Sprintplan. Betrokkenheid impliceert echter enkel dat Van

³⁴ Hof Amsterdam 1 augustus 2017, ECLI:NL:GHAMS:2017:3101, r.o. 3.70.

³⁵ HR 2 september 2016, ECLI:NL:HR:2016:2012; HR 12 oktober 2018, ECLI:NL:HR:2018:1935 en meer recent Hof Den Bosch, 19 maart 2019, ECLI:NL:GHSHE:2019:1022, r.o. 3,13 (idem 2019:1023, r.o. 3,8).

³⁶ Hof Den Haag, 12 september 2017, ECLI:NL:GHDHA:2017:2756, r.o. 7.10.

³⁷ HR 2 september 2016, ECLI:NL:HR:2016:2012.

³⁸ Productie 2 bij dagvaarding.

Koesveld als cliëntenremisier heeft gehandeld en impliceert geen beleggingsadvies of overschrijding van de bevoegdheden als cliëntenremisier door Van Koesveld. Dat Van Koesveld op het inschrijfformulier werd aangeduid als 'adviseur', betreft geen juridische kwalificatie van de dienstverlening. Menig klant zou met zijn oren staan te klapperen indien Aegon zou hebben verwezen naar diens 'cliëntenremisier'. Uit de vele procedures over wanneer sprake is van "adviseren" blijkt wel dat er veelal geen overeenstemming bestaat over de betekenis van dat woord. Het is enkel relevant wat het contact met Van Koesveld concreet inhield.

- 8.14 [eiser] legt voorts algemene stukken over, zoals de brochure over het Sprintplan³⁹ en een ongedateerd afschrift van de vermeende website van Van Koesveld⁴⁰. Dit betreffen geen stukken waaruit zou volgen dat aan [eiser] een – op zijn persoonlijke situatie toegesneden – beleggingsadvies is gegeven. Stukken met een algemene strekking en die geen betrekking hebben op de wijze waarop er in het concrete geval zou zijn geadviseerd, kunnen niet dienen als onderbouwing van het vermeende beleggingsadvies.⁴¹
- 8.15 Aegon betwist overigens dat het afschrift van de website van Van Koesveld⁴² correct is en dateert uit de periode waarin het Sprintplan is tot stand gekomen. De opmerking van [eiser] onder paragraaf 7 van de dagvaarding wordt door Aegon eveneens betwist. Van Koesveld was een onafhankelijk van Aegon opererende tussenpersoon. Het initiatief voor de totstandkoming van het Sprintplan lag dus niet bij Aegon.

Geen wetenschap van Aegon

- 8.16 Aegon treft bovendien slechts een verwijt indien Aegon wist of behoorde te weten dat [eiser] was geadviseerd door Van Koesveld. Ook ten aanzien van dit verwijt rust de bewijslast bij [eiser].⁴³ Dat Aegon wetenschap hieromtrent zou hebben is door [eiser] zelfs niet gesteld. Van wetenschap aan de zijde van Aegon is geen sprake. Aegon had met alle betrokken tussenpersonen afgesproken dat zij zich aan de wet zouden houden. Aegon was niet betrokken bij de communicatie tussen Van Koesveld en [eiser]. Aegon ontving geen gespreksverslag of iets dergelijks. Het enige dat Aegon ontving was het inschrijfformulier.

³⁹ Productie 1 bij dagvaarding.

⁴⁰ Productie 5 bij dagvaarding.

⁴¹ Hof Arnhem-Leeuwarden, 17 juli 2018, ECLI:NL:GHARL:2018:6551, r.o. 5.13.; Hof Den Haag, 7 augustus 2018, ECLI:NL:GHDHA:2018:1864, r.o. 7.7.

⁴² Productie 5 bij dagvaarding.

⁴³ HR 2 september 2016, ECLI:NL:HR:2016:2012; HR 12 oktober 2018, ECLI:NL:HR:2018:1935.

Aanbod getuigenbewijs

- 8.17 Aegon biedt hierbij uitdrukkelijk aan als bewijs van haar stellingen dan wel betwistingen [eiser] en de heer N. van Koesveld, danwel de werknemer van Van Koesveld die betrokken was bij het Sprintplan van [eiser] , te horen als getuigen aangezien alleen zij wetenschap hebben over de inhoud van hetgeen destijds tussen hen is besproken en hierover kunnen verklaren.

9. GEEN ADVIES OVER EFFECTEN

- 9.1 Zelfs als in deze procedure zou komen vast te staan dat [eiser] door Van Koesveld zou zijn geadviseerd over het Sprintplan, dan is geen sprake van strijd met artikel 41 NR 1999. Het moet immers niet gaan om advies in ruime zin, maar om *beleggingsadvies*.

- 9.2 Beleggingsadvisering was onder de Wte 1995 geen vergunningplichtige dienst (artikel 3 van de Richtlijn Beleggingsdienstverlening⁴⁴). Uit de Richtlijn Beleggingsdienstverlening volgt echter dat beleggingsadvies betrekking moet hebben op financiële instrumenten.⁴⁵

- 9.3 Het Sprintplan is geen effect of ander financieel instrument.

- 9.4 De NR 1999 verstaat in navolging van de Richtlijn onder "financiële instrumenten":

effecten als bedoeld in artikel 1, sub a, van de wet en rente-, valuta- of aandelenswaps of soortgelijke overeenkomsten die begrepen worden in artikel 1, sub b, ten vijfde, onderscheidenlijk sub c, ten tweede, van de wet. (onderstreping gemachtigde)

- 9.5 De Wte 1995 definieert effecten vervolgens als:

1. aandelebewijzen, schuldbrieven, winst- en oprichtersbewijzen, optiebewijzen, warrants, en soortgelijke waardepapieren;

2. rechten van deelgenootschap, opties, rechten op overdracht op termijn van goederen, inschrijvingen in aandelen- en schuldregisters, en soortgelijke, al dan niet voorwaardelijke, rechten;

3. certificaten van waarden als hiervoor bedoeld;

4. recepten van waarden als hiervoor bedoeld.

- 9.6 Het SprintPlan betreft geen van de in de Wte 1995 genoemde instrumenten. In de literatuur is onderkend dat de definitie van 'effect' in de destijds geldende regelgeving niet vastomlijnd was. Zo bevatte de definitie in de Wte 1995 net als de Richtlijn Beleggingsdiensten een open einde

⁴⁴ Richtlijn 93/22/EEG.

⁴⁵ Bijlage bij de Richtlijn 93/22/EEG, onderdelen B (1) en C (6).

doordat naast aandelen ook ‘soortgelijke waardepapieren’ vielen binnen de omschrijving van ‘effect’. Het begrip effect laat dus ruimte voor interpretatie. Elementen waarnaar wordt gekeken, betreffen de mate van standaardisatie, uitwisselbaarheid, verhandelbaarheid/overdraagbaarheid en de functie van het product in het economisch verkeer.

9.7 Het SprintPlan voldoet niet aan deze elementen. Zo was géén sprake van standaardisatie en uitwisselbaarheid, maar betrof het een contract op naam met zelf gekozen variabelen, SprintPlannen werden niet verhandeld op een beurs, ander platform of onderhandse markt. Bij het SprintPlan was evenmin sprake van koersvorming. Aegon werd niet beschouwd als uitgevende instelling in de zin van de Wte 1995.

9.8 Ook de STE beschouwde een effectenlease-overeenkomst destijds niet als effect. Dit blijkt uit de door de STE opgestelde NR 1999:

“Een effecteninstelling die door het sluiten van een effectenlease-overeenkomst cliënten de mogelijkheid biedt effecten te verkrijgen, kan aan het vereiste als bedoeld in artikel 12 voldoen door te voorzien in een regeling krachtens welke de rechten van cliënten op grond van de effectenlease-overeenkomst door middel van een eerste pandrecht van deze cliënten op de desbetreffende effecten zijn gewaarborgd.” (onderstreping advocaat)

9.9 Het Sprintplan kwalificeert dus niet als financieel instrument, zodat een eventueel advies over het Sprintplan niet kwalificeert als een beleggingsadvies. Er is dan ook geen sprake geweest van een verboden combinatie van aanbrengen en beleggingsadvisering door Van Koesveld, zodat van strijd met artikel 41 NR 1999 ook geen sprake is.

9.10 In de procedure Beckers/Dexia⁴⁶ en de zaak die heeft geleid tot het arrest van de Hoge Raad van 12 oktober 2018⁴⁷ is deze vraag niet aan de orde geweest. In die procedure was de vraag of advies over het effectenleaseproduct kwalificeerde als een advies met betrekking tot financiële instrumenten geen onderdeel van het partijdebat. De Hoge Raad heeft zich daarover dus niet uitgesproken.

10. VAN KOESVELD TRAD NIET OP ALS ORDERREMISIER

10.1 In de dagvaarding merkt [eiser] zijdelings op dat Van Koesveld zou hebben opgetreden als orderremisier. [eiser] verbindt daaraan echter geen concrete gevolgen en vorderingen.

10.2 Aegon is bekend met het arrest van het hof Den Haag⁴⁸ waarnaar [eiser] verwijst en ziet daarin toch reden om hierop in te gaan. Het hof Den Haag geeft een onjuiste uitleg aan het begrip ‘order’. De ruime uitleg die het hof Den Haag voorstaat, verhoudt zich niet met de beperkte uitleg

⁴⁶ HR 2 september 2016, ECLI:NL:HR:2016:2012 (*Beckers/Dexia*).

⁴⁷ HR 12 oktober 2018, ECLI:NL:HR:2018:1935.

⁴⁸ Hof Den Haag 19 februari 2019, ECLI:NL:GHDHA:2019:216.

die volgens Hof van Justitie van de Europese Unie moet worden gegeven aan het begrip ‘het ontvangen en doorgeven van orders’.⁴⁹ Hoewel door de Engelse, Duitse en Portugese regeringen een ruime uitleg van het begrip werd bepleit, verkoos het Europees Hof juist een beperkte uitleg.

- 10.3 In die zaak ging het om de vraag of een indirect beleggingsproduct, in dat geval een vermogensbeheerovereenkomst, kwalificeerde als het doorgeven van een order met betrekking tot financiële instrumenten. Het Europees Hof beantwoorde die vraag ontkennend. Bij het begrip order moet sprake zijn van een transactie die gericht is op de verkrijging van specifieke financiële instrumenten. Het begrip doorgeven van orders is volgens het Europees Hof ook nauw verbonden met het begrip uitvoeren van orders. Een order moet ook om die reden gericht zijn op een uitvoerbare transactie, waarop bijvoorbeeld de best execution regels van toepassing zijn. Let wel, het orderbegrip is voor het eerst opgenomen in de Richtlijn 93/22/EEG, maar is ongewijzigd overgegaan in MiFID en het thans geldende MiFID II. Het Europees Hof overwoog:

“35. Dientengevolge volgt uit de bewoordingen van bijlage I, deel A, punt 1, van richtlijn 2004/39, uitgelegd in het licht van de context waarin deze bepaling is opgenomen, dat bemiddeling bij het sluiten van een vermogensbeheerovereenkomst niet door de in deze bepaling bedoelde dienst wordt gedekt. Zelfs als het sluiten van die overeenkomst in een later stadium ertoe leidt dat de beheerder van de portefeuille in het kader van zijn beheeractiviteiten orders voor de aan- of verkoop van financiële instrumenten ontvangt en doorgeeft, heeft die overeenkomst op zich niet het ontvangen of doorgeven van orders tot voorwerp.

36. Aan deze conclusie wordt niet afgedaan door de omstandigheid, ingeroepen door het Verenigd Koninkrijk, dat overweging 20 van richtlijn 2004/39 verklaart dat het ontvangen en doorgeven van orders voor de toepassing van deze richtlijn ook behelst, het met elkaar in contact brengen van twee of meer beleggers waardoor tussen deze beleggers een transactie tot stand kan komen.

37. Zoals de advocaat-generaal in punt 44 van zijn conclusie heeft uiteengezet, ziet deze overweging louter op het met elkaar in contact brengen van twee of meer beleggers in het kader van het ontvangen en doorgeven van orders. Deze overweging dekt dus de gevallen van met elkaar in contract brengen met het oog op de verwezenlijking van transacties met betrekking tot één of meer financiële instrumenten, hetgeen bemiddeling bij het sluiten van een vermogensbeheerovereenkomst uitsluit.”

- 10.4 Of zoals De Serièrè in zijn Noot bij dit arrest:

“Een enge uitleg van punt 1 brengt mee dat sprake moet zijn van een order om een transactie in specifieke financiële instrumenten tot stand te brengen, terwijl een bredere uitleg betekent dat ook sprake kan zijn van bemiddeling als hier bedoeld indien de order (in dit geval: het aangaan

van de vermogensbeheerovereenkomst) slechts indirect verband houdt met transacties in specifieke instrumenten. De gedachte bij die ruimere uitleg is dat indien door bemiddeling een vermogensbeheerovereenkomst wordt afgesloten, deze welhaast per definitie moet leiden tot het aangaan van specifieke transacties in financiële instrumenten, en dat het verband tussen die transacties en de bemiddeling in kwestie daarmee voldoende is vast komen te staan. De ruime uitleg wordt in de procedure zonder succes bepleit door de Engelse, Duitse en Portugese regeringen, die in het proces hebben geïntervenieerd. A-G Campos Sánchez Bordona hangt de enge uitleg aan, en het Hof van Justitie van de EU volgt hem daarin.”

- 10.5 Bij het Sprintplan is zelfs nog meer dan bij vermogensbeheer sprake van een indirect beleggingsproduct. Bij een vermogensbeheerovereenkomst is immers nog aannemelijk dat op termijn financiële instrumenten zullen worden aangekocht voor de belegger. Bij het Sprintplan ligt dat anders. In het kader van het Sprintplan verstrekte Aegon een lening aan [eiser] . Aegon belegde in het Garantiefonds en [eiser] verkreeg een contractuele aanspraak op Aegon. [eiser] verkreeg dus zelf geen effecten of andere financiële instrumenten. Het is dan ook onjuist om het inschrijfformulier voor een Sprintplan te kwalificeren als een order of het optreden van Van Koesveld als dat van een orderremisier.
- 10.6 Het aanvraagformulier is geen instructie van de deelnemer aan Aegon om bepaalde financiële instrumenten voor de deelnemer aan te kopen. Dat kan ook niet. De deelnemer verkreeg geen instrumenten en beschikte ook niet over een effectenrekening waarop deze instrumenten geadmistreerd konden worden, of hoefde zo'n rekeningnummer in ieder geval niet door te geven.
- 10.7 Het inschrijfformulier is bovendien slechts een verzoek aan Aegon om een Sprintplan aan te gaan. Aegon kon dit weigeren. Het Sprintplan werd voorts aangegaan onder een opschortende voorwaarde, waardoor de deelnemer alsnog van het Sprintplan kon afzien. Ook om die reden leidde het insturen van een inschrijfformulier niet zonder meer tot de uitvoering van een effectentransactie. Van Koesveld heeft niet opgetreden als orderremisier.
- 10.8 Zelfs als U E.A. Kantonrechter oordeelt dat wel sprake is geweest van het doorgeven van orders door Van Koesveld, valt niet in te zien dat en waarom dat tot enige schadeplichtigheid van Aegon zou moeten leiden. In dat geval is immers geen sprake van een situatie waarbij [eiser] mocht vertrouwen op de deskundigheid van een door hem ingeschakelde beleggingsadviseur, zoals door de Hoge Raad overwogen in de zaak Beckers/Dexia. Bovendien strekt het verbod van artikel 7 Wte 1995 er niet toe om de afnemer te beschermen tegen het aangaan van een effectenleaseovereenkomst via een orderremisier die niet beschikt over de benodigde vergunning. Dit betreft dus een wezenlijk andere situatie dan waarop de Hoge Raad doelt in zijn arrest van 12 oktober 2018. Nu de vermeende handelingen als orderremisier geenszins hebben bijgedragen aan enige schade, bestaat geen aanleiding om wegens de billijkheid de eigen schuld van [eiser] volledig buiten beschouwing te laten. Dat wel sprake zou moeten zijn van een andere schadeverdeling wordt door [eiser] niet gesteld of toegelicht.

11. GEEN CAUSAAL VERBAND

- 11.1 Hiervoor is reeds toegelicht dat [eiser] geen schade heeft geleden als gevolg van een eventuele zorgplichtschending. [eiser] verzuimt bovendien om aan te geven dat en welke schade het gevolg is van de vermeende schending van artikel 41 NR 1999 en dat en waarom er causaal verband bestaat tussen de gestelde schade en de vermeende schending van artikel 41 NR 1999. Aegon betwist dat sprake is van enige zelfstandige schade.
- 11.2 Als Aegon op grond van artikel 41 NR 1999 had geweigerd om het aanvraagformulier in behandeling te nemen wegens de betrokkenheid van Van Koesveld, dan had [eiser] het Sprintplan eenvoudig rechtstreeks bij Aegon kunnen afsluiten. Het merendeel van de Sprintplannen zijn door Aegon immers rechtstreeks – zonder betrokkenheid van een tussenpersoon – gesloten met deelnemers. Het is aannemelijk dat [eiser] het Sprintplan dus hoe dan ook zou hebben afgesloten en dus in dezelfde financiële en feitelijke positie zou verkeren ongeacht of Aegon de aanvraag via Van Koesveld al dan niet zou hebben geweigerd.
- 11.3 Er valt bovendien niet goed in te zien dat het ontbreken van een vergunning bij Van Koesveld heeft geleid tot enige schade. Van Koesveld had een vergunning als assurantie-adviseur. Aan een vergunning voor een effectenbemiddelaar werden geen zwaardere, inhoudelijke eisen gesteld. Van Koesveld zou dezelfde dienstverlening hebben kunnen verrichten mét vergunning. Niet valt in te zien dat Van Koesveld de dienstverlening dan anders zou hebben gedaan of dat [eiser] in dat geval het Sprintplan niet zou zijn aangegaan.
- 11.4 Bovendien is er geen aanleiding te veronderstellen dat een advies om een Sprintplan aan te schaffen in het geval van [eiser] een slecht advies zou zijn. Een redelijk handelend, redelijk bekwaam beleggingsadviseur zou immers evenzo het Sprintplan kunnen hebben geadviseerd aan [eiser].
- 11.5 Het ontbreken van een vergunning is derhalve geen omstandigheid die heeft bijgedragen aan enige schade.

12. WETTELIJKE RENTE

- 12.1 Gelet op het voorgaande bestaat er geen vordering waarover wettelijke rente voldaan zou moeten worden. Voor zover U, E.A. Kantonrechter, oordeelt dat er wel sprake is van een schadevergoedingsplicht, geldt het volgende.
- 12.2 Artikel 6:205 BW legt een subjectieve toets aan voor de vraag of er sprake is van ontvangst te kwader trouw. Daar is in dit geval geen sprake van. Op basis van de voorwaarden van het Sprintplan, was Aegon gerechtigd om de rentebetalingen in ontvangst te nemen. Van enig verzuim aan de zijde van Aegon is dus pas sprake vanaf het moment dat [eiser] Aegon in gebreke heeft gesteld.

- 12.3 Van een ingebrekestelling waardoor verzuim is ingetreden is slechts sprake als de ingebrekestelling ook de feitelijke grondslag en juridische grondslag bevat op basis waarvan uiteindelijk een schadevergoedingsplicht wordt aangenomen. Daarvan is ten aanzien van de vorderingen tot schadevergoeding pas sprake bij dagvaarding, althans de datum van de klacht bij het Kifid.

13. JURIDISCHE KOSTEN

- 13.1 [eiser] vordert betaling van de juridische kosten die hij becijfert op het lidmaatschapsgeld van VCG en de 35% *no cure no pay* vergoeding die hij verschuldigd zou zijn aan zijn gemachtigde.
- 13.2 Zonder toelichting, die ontbreekt, valt niet in te zien waarom deze kosten voor vergoeding door Aegon in aanmerking komen.
- 13.3 [eiser] heeft bovendien geen enkel bewijs overgelegd waaruit volgt dat daadwerkelijk buitengerechtelijke kosten zijn gemaakt. Dat [eiser] kosten verschuldigd zou zijn aan zijn gemachtigde voor de werkzaamheden die zien op de nodeloos gevoerde Kifidprocedure, ligt bovendien niet voor de hand. Kifid heeft de heer Terpstra immers het recht ontzegt bij Kifid op te treden als bijstandsverlener of vertegenwoordiger.⁵⁰
- 13.4 De uitspraken van de Hoge Raad en het hof Den Haag waarnaar [eiser] verwijst, zijn achterhaald door de uitspraak van de Hoge Raad van 12 april 2019.⁵¹ Daarin is bepaald dat de kosten voor het enkel opstellen en sturen van gestandaardiseerde stukken op grond van art. 6:96 lid 3 BW in verbinding met art. 241 Rv niet voor vergoeding in een procedure in aanmerking komen. Precies die situatie doet zich hier voor. Door en namens [eiser] zijn slechts gestandaardiseerde brieven gestuurd, zelfs de Kifidklacht betreft een standaard document van de gemachtigde van [eiser] .
- 13.5 De vordering tot betaling van juridische kosten dient dan ook te worden afgewezen. Mocht U, Edelachtbare Kantonrechter, desondanks wel van oordeel zijn dat aanleiding bestaat tot toekenning van buitengerechtelijke kosten, dan verzoekt Aegon deze te berekenen met inachtneming van het Rapport Voorwerk II. [eiser] vordert tevens een verhoging van de buitengerechtelijke kosten van 21% aangezien de BTW niet door hem verrekend zou kunnen worden. Dit standpunt wordt door [eiser] niet onderbouwd en wordt bij gebrek aan wetenschap door Aegon betwist.
- 13.6 Tot slot betwist Aegon dat zij gehouden is tot enige betaling van proceskosten of nakosten, nu zij hiervoor heeft geconcludeerd tot afwijzing van de vorderingen van [eiser] .

⁵⁰ <https://www.kifid.nl/claimconcept-mag-niet-optreden-bij-kifid/>
⁵¹ Hoge Raad 12 april 2019, ECLI:NL:HR:2019:590.

14. BEWIJSAANBOD

- 14.1 Voor zover U, Edelachtbare Kantonrechter, van mening bent dat op Aegon bewijslast rust ter zake van één of meer van haar stellingen, biedt Aegon aan, onder protest daartoe gehouden te zijn, al haar stellingen te bewijzen door alle middelen rechtens, waaronder maar niet uitsluitend de aan deze conclusie van antwoord gehechte producties, alsmede het horen van getuigen en deskundigen zoals [eiser] zelf en de N. van Koesveld, althans de betrokken medewerker destijds werkzaam bij Van Koesveld. Zij kunnen uit eigen wetenschap verklaren over hetgeen is besproken tussen [eiser] en Van Koesveld.

MET CONCLUSIE:

dat het U, Edelachtbare Kantonrechter, moge behagen bij vonnis, voor zover mogelijk uitvoerbaar bij voorraad, [eiser] in zijn vorderingen niet ontvankelijk te verklaren, althans deze vorderingen af te wijzen, en [eiser] te veroordelen om binnen zeven dagen na het wijzen van dit vonnis aan Aegon te betalen de kosten van het geding, onder bepaling dat indien de gedingkosten niet binnen genoemde termijn zijn voldaan, hierover vanaf de achtste dag wettelijke rente verschuldigd is.

A handwritten signature in blue ink, appearing to be 'C. van Koesveld', written over a horizontal line.

Advocaat

PRODUCTIES BEHORENDE BIJ DE CONCLUSIE VAN ANTWOORD

inzake

[eiser] tegen Aegon

Productie 1: Algemene Voorwaarden SprintPlan;

Productie 2: Specifieke bepalingen van het Garantiefonds;

Productie 3: Productleeswijzer